

Arrest

**nr. 105 514 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 34 906 van 27 november 2009 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat de situatie in Tsjetsjenië op heden niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet).

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nr. 34 906 van 27 november 2009, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielrelaas. In haar tweede asielaanvraag brengt verzoekster geen nieuwe gegevens aan. Zij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag en legt ter staving daarvan nieuwe documenten neer. Documenten beschikken evenwel slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 34 906 van 27 november 2009 maakt duidelijk dat het relaas ongeloofwaardig is door een geheel van tegenstrijdige en incoherente verklaringen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster onaannemelijk weinig wist te vertellen over de nieuwe documenten die zij ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag voorlegde en kon zij opnieuw amper informatie verschaffen betreffende de actuele toestand van haar problemen in haar land van herkomst. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende motieven weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven; zij beperkt zich louter tot het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing dat de situatie in Tsjetsjenië sinds hogervermeld arrest niet gewijzigd is. De situatie actueel in Tsjetsjenië en Ingoesjetië is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet. De loutere stelling van verzoekster dat de veiligheidstoestand aldaar nog steeds niet volledig stabiel is en er nog steeds mensenrechtenschendingen voorkomen, volstaat niet de objectieve informatie waarop deze vaststelling is gebaseerd, te weerleggen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 34 906 van 27 november 2009 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. Verzoeksters huidige asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2013, stelt verzoekende partij dat naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag de gemachtigde van de Minister, de Dienst Vreemdelingenzaken, een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag had genomen die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd omdat verwezen werd naar de eerste asielaanvraag. Zij vervolgt problemen te hebben met haar geheugen en een aantal elementen niet meer te weten omwille van het tijdsverloop. Zij besluit dat de documenten die zij heeft voorgelegd volstaan om haar het voordeel van de twijfel toe te kennen.

De Raad herhaalt vooreerst dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag gehouden worden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd geweigerd omwille van de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden relaas omwille van de talrijke tegenstrijdigheden en onwetendheden. In voormeld arrest wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“(…) Waar verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden binnen haar eigen verklaringen wijt aan stress en emoties alsook aan het tijdsverloop van twee jaar sinds de gebeurtenissen plaatsvonden, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde vervolgingsfeiten dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen staan gegrift waardoor van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hierover naderhand, ondanks eventuele stress die inherent is aan elk gehoor, juiste en gedetailleerde verklaringen kan afleggen.*

Wat betreft de incoherenties aangaande de verschillende instanties waar verzoekster navraag zou hebben gedaan naar de verdwijning van haar echtgenoot, beperkt zij zich ertoe te herhalen dat de politie en de FSB-afdeling in Znamenskoye zich in hetzelfde gebouw bevinden waardoor er mogelijks sprake is van een misverstand, hetgeen door de bestreden beslissing terecht niet afdoende werd geacht. De door verzoekster aangevoerde elementen volstaan derhalve niet als verschoningsgrond voor de vastgestelde incoherenties die de kern van haar asielrelaas raken en derhalve haar geloofwaardigheid ondermijnen.

Ook tussen verzoeksters verklaringen enerzijds en deze van haar dochter anderzijds werden belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld, met name aangaande (i) de thuiskomst van verzoeksters zoon na diens ontvoering in 2003 (ii) zijn verwondingen naar aanleiding van zijn ontvoeringen, zowel in 2003 als in 2007 (iii) de manier waarop zij het nieuws van de ontvoering van haar zoon in 2007 zou vernomen hebben (iv) haar eigen vervolging door de Tsjetsjeense overheid na het vrijkopen van haar zoon. De bewering dat beiden de gebeurtenissen op een andere manier zouden geïnterpreteerd hebben kan geenszins ter verklaring worden aangenomen, evenmin als het argument dat zij zich niet op dezelfde plaats zouden bevonden hebben ten tijde van de gebeurtenissen daar dit argument geen steun vindt in het administratief dossier. In het verzoekschrift wordt thans gesteld dat zowel verzoekster als haar dochter verklaarde dat de neus van verzoeksters zoon na diens ontvoering in 2007 gebroken was en hij te voet terugkeerde na zijn vrijlating in 2003. Dergelijke post factum aanpassing van verklaringen wordt geenszins afdoende geacht om de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog op te heffen. De verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing vinden allen steun in het administratief dossier en zijn niet voor interpretatie vatbaar. Uit het verslag van het gehoor van verzoeksters dochter blijkt duidelijk dat zij aangaf dat haar broer terug naar huis werd gebracht door de personen die hem hadden meegenomen (administratief dossier, stuk 24, p. 5), hetgeen niet strookt met verzoeksters verklaring dat hij niet gebracht werd, gezien hij slechts drie kilometer diende te lopen en hij dus te voet kwam (administratief dossier, stuk 3, p. 7-8). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster verklaarde dat de neus van haar zoon niet gebroken was en bovendien melding maakte van het feit dat hij sinds de geboorte afwijkingen heeft aan zijn neus (ibid., p.7) terwijl haar dochter stelde dat de neus op twee plaatsen was gebroken (administratief dossier, stuk 24, p. 5).

De vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent de talrijke tegenstrijdigheden aangaande de ontvoeringen van haar echtgenoot en zoon alsook aangaande de feiten waar zij zelf slachtoffer van zou zijn geworden, vinden wel degelijk hun grondslag in de verschillende gehoren in het administratief dossier en worden geenszins op afdoende wijze rechtgezet zodat de bestreden motivering onverminderd staande blijft.

De bovenstaande vaststellingen aangaande de veelheid aan tegenstrijdigheden waarmee verzoeksters asielrelaas is behept volstaan om te besluiten dat aan dit relaas in zijn geheel geen geloof kan worden gehecht.

Dit klemt des te meer gelet op de door de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheid vanwege verzoekster omtrent de zoektocht naar haar echtgenoot. Van verzoekster mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich informeert over de evolutie van de situatie van haar echtgenoot, wiens vermeende ontvoering deel uitmaakt van de essentie van haar vluchtrelaas, waarvan de geloofwaardigheid nog verder wordt ondermijnd door verzoeksters desinteresse. Zij beperkt zich tot de algemene verklaring dat familieleden op zoek zijn naar haar echtgenoot. Haar bewering dat deze personen daarom gevaar lopen, kan gelet op het voorgaande geenszins worden aangenomen. Ook op dit punt blijft de bestreden motivering ongewijzigd overeind.(...)”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, werd de weigering tot in overwegingname vernietigd omdat de motivering van deze beslissing niet toelaat te begrijpen waarom de door de verzoekster aangebrachte convocaties d.d. 4 juni 2010, 20 september 2010 en 1 oktober 2010 niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking werden genomen. De motivering van deze beslissing die slechts rekening houdt met bepaalde als nieuwe elementen aangebrachte documenten en niet met andere, *in casu* de drie convocaties, was niet afdoende. Derhalve werd de weigering tot in overwegingname niet vernietigd omdat rekening werd gehouden met de eerste asielaanvraag maar wel omdat de motivering van deze weigering in overwegingname niet afdoende was.

Naar aanleiding van haar huidige asielaanvraag brengt verzoekende partij drie oproepingsbrieven bij, een enveloppe en medische stukken in verband met het ongeval dat haar zoon in België had op 24 december 2010. Verder legde zij nog haar binnenlands paspoort en huwelijksakte voor, het binnenlands paspoort, geboorteakte, medische stukken en invaliditeitskaart van haar zoon en tevens de geboorteakte van haar dochter.

Er dient te worden vastgesteld dat deze laatste documenten echter reeds werden voorgelegd in het kader van haar eerste asielaanvraag. Er werd besloten dat de binnenlandse Russische paspoorten, de huwelijksakte, het invaliditeitsbewijs, de geboorteaktes en het Belgisch medisch attest enkel informatie bevatten aangaande de personalia en algemene gezondheid van verzoekende partij en haar gezinsleden, zonder enige referentie naar de verklaarde asielproblemen. Eenzelfde redenering kan worden gemaakt voor de medische stukken in verband met het ongeval dat haar zoon in België had op 24 december 2010. Deze medische stukken vormen geen bewijs van de problemen die verzoekende partij in de Russische Federatie zou hebben gehad.

Wat betreft de drie convocaties herhaalt de Raad dat documenten beoordeeld moeten worden in samenhang met de verklaringen zodat derhalve documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van voormeld arrest nr. 34 906 van 27 november 2009 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij onaannemelijk weinig kon vertellen over deze nieuwe documenten die zij ter ondersteuning van huidige asielaanvraag neerlegde. Verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor te geven. Dat dit te wijten zou zijn aan geheugenproblemen en het lange tijdsverloop neemt de Raad niet aan. Verzoekende partij laat immers na deze beweerde geheugenproblemen te staven met enig medisch attest waardoor dit niet meer dan een blote bewering betreft. Voorts is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De door verzoekende partij bijgebrachte documenten ter staving van haar huidige asielaanvraag vermogen dan ook geenszins aan te tonen dat 's Raads arrest nr. 34 906 van 27 november 2009 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgeleggen.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS